

VINT - I - VUIT ANYS DESPRES DEL 14 D' ABRIL HISTORIC

Per més que diguin i escriguin alguns catalanistes, més es claus de llur partidisme que no pas atents a les emocions que posen en marxa un poble, el 14 d'abril del 1931 constituí per a Catalunya l'inici d'una època venturosa per a la seva llibertat nacional. Es trencava aleshores el ritme lent i descoratjador d'un regionalisme que anava denigrant-se pitjorant bé la gràcia per a una esmena a les respostes als tradicionals discursos de la Corona o avenint-se a integrar els equips ministerials monàrquics amb la il·lusió d'aconseguir per a Catalunya unes delegacions administratives.

A desgrat dels obstacles que es presentaren a la proclamació de la República Catalana; tot i la resistència dels Diputats de les Constituents a les reivindicacions que respecte la nostra sobirania presentà la totalitat de la Minoria parlamentària de Catalunya i, finalment, la formal reserva que féu aquesta sobre l'article 7è (relatiu a l'ensenyament de la Llei d'autonomia, el poble català acollí amb una gran satisfacció l'aprovació definitiva de l'Estatut de Catalunya.

!Què lluny érem aleshores de la minça facultat concedida a les quatre Diputacions catalanes per a mancomunar-se! Com tampoc no és de creure que àdhuc en el cas de triomfar el moviment polític conegut per Assemblea de Parlamentaris haguéssim obtingut unes atribucions polítiques semblants a les aconseguides per la Llei promulgada el 15 de setembre de 1932. En 1931, Catalunya més que no pas saltar en el camí de la seva lluita trencà amb un passat que ben pocs haurien considerat uns mesos enrera tan fàcil d'arreconar. En efecte, amb uns centenars de milers de paperetes electorals i la presència al davant de Catalunya de Francesc Macià i de Lluís Companys foren suficients per a guanyar unes llibertats que arreu han costat i costen encara guerres civils i revoltes sagnants. Ningú no podria assegurar honestament que d'haver escrit amb sang la Constitució de la II República i l'Estatut de Catalunya s'hauria pogut evitar la tragèdia que començà el 19 de juliol del 1936 i encara dura.

Els catalans republicans ens sentim francament orgullosos de l'esclat cívic i patriòtic d'aquell gloriós 14 d'Abril i el recordem encara, vint-i-vuit anys després, com una de les etapes més dignes de la història del catalanisme polític.-TRIBUNA.

EL CATALANISME EXILIAT HA DE PROVAR LA SEVA MADURESA POLITICA